

Azonosító
jel:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2007. május 21.

FILOZÓFIA

EMELT SZINTŰ ÍRÁSBELI VIZSGA

2007. május 21. 14:00

Az írásbeli vizsga időtartama: 240 perc

Pótlapok száma	
Tisztázati	
Piszkozati	

**OKTATÁSI ÉS KULTURÁLIS
MINISZTERIUM**

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Fontos tudnivalók

- A feladatokat figyelmesen olvassa el, és pontosan értelmezze! A kifejtés során a témától ne térjen el!
- A feladatok megoldási sorrendje tetszőleges.
- A feladatok megoldásához kizárólag a feladatlapon megadott szövegek használhatók.
- Esetleges javításaihoz (kifestő, korrektor helyett) áthúzást alkalmazzon! Csak az egyértelmű javítás fogadható el.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A

Feleletválasztós kérdéssor
(feladatonként 5-5 pont=20 pont)

1) Válassza ki a megadott válaszlehetőségek közül azt a fogalmat, amely a *sztoicizmusra* jellemző! A helyes válasz melletti betűt írja be a kipontozott helyre:

- .....
- A) ataraxia
B) epokhé
C) apatheia
D) hédoné

5 pont	
--------	--

2) Válassza ki a megadott válaszlehetőségek közül azt a leírást, amely *Rousseau* társadalmi szerződés-elmélete szerint a *polgári állapotra* jellemző! A helyes válasz melletti betűt írja be a kipontozott helyre:

- .....
- A) Az emberek „mindenki mindenki ellen” hadiállapotában élnek.
B) Az ember egyedül önmagára van tekintettel.
C) Az ember mindent magáévá tehet, amit meg tud szerezni.
D) Az ember jogot szerez minden fölött, amit birtokol.

5 pont	
--------	--

3) Válassza ki azt a filozófiai művet, amelyből *Carnap* példákat idéz, amikor a *metafizikai állítások értelmetlenségét bizonyítja A metafizika kiküszöbölése a nyelv logikai elemzésén keresztül c. művében!* A helyes válasz melletti betűt írja be a kipontozott helyre:

- .....
- A) Arisztotelész: Metafizika
B) Szent Ágoston: Vallomások
C) Heidegger: Mi a metafizika?
D) Sartre: A Lét és a Semmi

5 pont	
--------	--

4) Válassza ki a megadott állítások közül azt, amely *Wittgenstein kései* nyelvszemléletét jellemzi! A helyes válasz melletti betűt írja be a kipontozott helyre:

- .....
- A) A tények logikai képe a gondolat.
B) Valamely nyelvet elképzelünk annyit tesz, mint egy életformát elképzelünk.
C) A kijelentések összessége a nyelv.
D) Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell.

5 pont	
--------	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

B

Szövegértelmezés, probléma-meghatározás
(feladatonként 10-10 pont=30 pont)

Állapítsa meg, *kitől származnak az itt következő idézetek*, és néhány mondatban *értelmezze a szövegben megfogalmazódó filozófiai problémákat!*

1) „Az erény tehát olyan lelki alkat, amely az akarati elhatározásra vonatkozik, abban a hozzánk viszonyított középben áll, amely egy szabálynak megfelelően határozható meg, mégpedig azon szabálynak megfelelően, amely szerint az okos ember határozná meg.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

10 pont	
---------	--

2) „Mégis, ha figyelmesen meggondolom, eszembe jut, hogy hasonló csalódások sokszor rászedtek álmomban. Megállok ennél a gondolatnál, és olyan világosan látom, hogy semmi biztos jelünk nincsen, melynek révén az álmat meg tudnánk különböztetni az ébrenléttől, hogy megdöbbenés fog el.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

10 pont	
---------	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3) „... az ember kezdetben semmi: ez az oka, hogy nem definiálható. Csak később válik azzá, és olyan lesz, amilyenné önmagát alakítja.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

10 pont	
---------	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

C
Esszé
(50 pont)

Fejtse ki a három esszékérdés **egyikét** a megadott szövegrészlet felhasználásával! Az esszé terjedelme lehetőleg a 3 oldalt ne haladja meg!

1) Milyen filozófiai problémákat mutat be *Platón* Vonalhasonlata?

(Megadott műrészlet: Platón: *Állam*)

2) Honnan ered a rossz a világban? Reflektáljon *Szent Ágoston* álláspontjára!

(Megadott műrészlet: Szent Ágoston: *Az Isten városáról*)

3) „Isten halott.” Értelmezze az idézetet *Nietzsche* gondolatrendszerének összefüggéseiben!

(Megadott műrészlet: Nietzsche: *Így szólott Zarathustra*)

(A szövegrészletek a feladatlap 7-11. oldalán, a tisztázati lapok a 12-14. oldalon találhatók.)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3. 1. PLATÓN: Állam. Hatodik könyv 509e – 511eA MEGISMERÉS TÁRGYA NÉGYFÉLE,
S UGYANCSAK NÉGYFÉLE A MEGISMERÉS FORMÁJA IS

SZÓKRATÉSZ

Képzeld mármost egy vonalat, amely két egyenlőtlen részre van osztva; s aztán vágd ketté megint mindegyik darabot, melyek közül az egyik a látható, a másik az ésszel felfogható világot jelképezi ugyanazon arány szerint; az egymáshoz viszonyított világosság, illetve homályosság foka szerint a látható rész egyik darabja jelzi majd a képeket - a képeken értem elsősorban az árnyékképeket, aztán a víz felszínén, valamint a kemény, sima és fényes tárgyak felületén visszatükröződő látomásokat s hasonlókat. Érted?

GLAUKÓN Igen, értem.

SZÓKRATÉSZ

A másik darab jelenti majd azt, aminek ezek a képek a hasonmásai: a körülöttünk levő élőlényeket, az egész növényzetet, s minden, kézzel készített dolgot.

GLAUKÓN Jó.

SZÓKRATÉSZ

Mármost hajlandó vagy-e elismerni, hogy az igazság és a tévedés szempontjából hasonmás úgy viszonylik az eredetihez, mint a véleményezett dolog a megismerthez?

GLAUKÓN Sőt, nagyon is.

SZÓKRATÉSZ

No, most figyelj meg, hogyan kell az ésszel felfogható részt kettészelni!

GLAUKÓN Hogyan?

SZÓKRATÉSZ

Úgy, hogy az egyik részt a lélek kénytelen - bizonyos feltevésekből kiindulva - úgy kutatni, hogy az előbbi esetben lemintázott jelenségeket képek gyanánt használja fel, de közben nem a kiindulópont, hanem a végpont felé halad; a másik részt pedig úgy kutatja, hogy - egy feltevésből kiindulva - feltétel nélküli kezdet felé halad, s az előbbi esetben szereplő képek nélkül csupán a fogalmak segítségével teszi meg az utat.

GLAUKÓN Amit most mondasz, nem értettem meg jól.

SZÓKRATÉSZ

Sebaj; majd könnyebben megérted, ha a következőket előrebecsátom. Azt hiszem, tudod, hogy akik mértannal, számtannal és ehhez hasonló tudományokkal foglalkoznak, azok - az egyes kutatási ágak szerint - alapul veszik a páratlant, a párosat, az idomokat, a szögek három fajtáját, s más, ezekkel összefüggő fogalmakat; aztán ezeket, mint akik mindezzel tisztában vannak, szilárd alapnak tekintik, s tovább már érdemesnek sem tartják, hogy felőlük akár önmaguknak, akár másoknak fölvilágosítással szolgáljanak, mert hiszen - szerintük - úgyis mindenki előtt nyilvánvalóak; s aztán ezekből kiindulva folytatják nyugodtan következtetéseiket, s így érnek el végtére - teljes következetességgel - addig a pontig, amelynek a bebizonyításához hozzáfogtak.

GLAUKÓN Igen, ezt én is jól tudom.

SZÓKRATÉSZ

S bizonyára azt is, hogy mindig csak látható alakokkal dolgoznak, s beszédeikben is ezekkel foglalkoznak, holott pedig gondolataik igazi tárgyai nem ezek az alakok, hanem azok, amelyekhez ezek hasonlítanak; magának a négyzetnek s magának az átlónak a kedvéért folytatják elmélkedéseiket, nem pedig azért az átlóért, amelyet lerajzolnak, és így tovább; magukat az alakokat pedig, amelyeket kiformalnak vagy lerajzolnak, s amelyeknek árnyéka és

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

a víz felszínén tükörképe van, képek gyanánt használják fel, de közben azokat a fogalmakat keresik, amelyeket másképp, mint értelemmel, senki meg nem láthat.

GLAUKÓN Igazad van.

SZÓKRATÉSZ

Ezt tehát ésszel felfoghatónak tartottam ugyan, de mégis, olyannak, amelynek a kutatásában a lélek kénytelen föltevésekkel dolgozni, s emellett nem a kiindulópont felé halad - hiszen a föltevéseknél magasabbra is tud eljutni -, hanem azokat a dolgokat használja föl képek gyanánt, amelyeket az alsóbbrendű dolgok mintegy lemásolnak, s amelyeket - ez utóbbiakhoz viszonyítva általában világosan fölismerhetőnek vélünk és értékelünk.

GLAUKÓN Most már értem, hogy a mértanban és a vele rokon tudományokban tárgyalt kérdésekről beszélsz.

SZÓKRATÉSZ

Most aztán értsd meg azt is, hogy az ésszel felfogható dolog másik szeletének azt veszem, amit csak maga az ész tud megragadni az okfejtés erejével, míg a feltevéseket nem tekinti kiindulópontoknak, hanem valóban csak feltevéseknek, mintegy lépcsőknek és megindulásnak, hogy aztán a mindenség kezdete felé vezető úton a föltétel nélkülig eljutva, azt megragadva, s híven követve a hozzá kapcsolódó fogalmakat, lassanként eljusson a végpontig, anélkül, hogy az önmagukban való fogalmakon kívül egyáltalában valami érzékelhető dolgot felhasználna, s végül is a fogalmakhoz érkezzék.

GLAUKÓN Egészen ugyan nem értem - mert érzésem szerint igen sokoldalú kérdést vetettél fel -, de annyit mégis megértettem, hogy ezt akarod megállapítani: az okfejtés tudományának a létezőről és az ésszel felfoghatóról alkotott ismerete sokkal világosabb, mint az úgynevezett matematikai tudományoké, amelyek a föltevéseket kiindulópontoknak tekintik, s amelyeknek a tudósai, bár ők is értelemmel, nem pedig érzékekkel kénytelenek a tudományuk tárgyát szemlélni, mégis - mivel nem a kiindulóponthoz fölfelé haladva, hanem feltevések alapján folytatják kutatásaikat - a te véleményed szerint szinte ész nélkül dolgoznak, pedig helyes kiindulópont mellett ama föltevés is ésszel felfogható volnának. S úgy látom, hogy te a mértantudósok és a hasonlók szellemi képességét inkább csak értelemnek, semmint észnek nevezed, mert szerinted az értelem középen van a vélemény és az ész között.

SZÓKRATÉSZ

Nagyon jól megértetted. Vedd tehát a dolgot úgy, hogy ama négy szeletnek a lélekben e négy szellemi képesség felel meg: a legfelső fokon van az ész, a második az értelem, a harmadikra helyezd a hitet s a negyedikre a találgatást, s aszerint állítsd őket sorba, hogy amekkora részük van az igazságban azoknak a dolgoknak, amelyekre ezek a képességek vonatkoznak, ugyanazon mértékben részesülnek ezek is a világosságban.

GLAUKÓN

Értem, hozzájárulok, s úgy rendezem el őket, ahogy mondod.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

---

3. 2. SZENT ÁGOSTON: Az Isten városáról. XII. könyv 4. fejezet

A fentieket azért mondtam, nehogy amikor az Istentől elpártolt angyalokról beszélünk, valaki azt gondolja, hogy természetüknek nem is az Isten a forrása, hanem valamely más őselvire megy vissza. E tévtanítás istentelenségétől annál könnyebben és egyszerűbben lehet megszabadulni, minél világosabban megérti, mit jelentenek ezek a szavak, melyeket Isten az angyal szájával mondott, amikor Mózeset elküldte Izrael fiaihoz: „Vagyok, aki vagyok”. Minthogy ugyanis Isten e legfőbb lényeg, más szóval tökéletes módon létezik, s ennél fogva változhatatlan. Ő adott létet mindannak, amit a semmiből teremtett, de nem tökéletes létet, amiképpen ő létezik, hanem ennek többet, annak kevesebbet, s ez alapján állította rendbe az egyes létezőket, lényegiségük, azaz esszenciájuk fokozata szerint. (...)

Ezért annak a természetnek, mely tökéletesen létezik, melynek teremtő tevékenysége révén létezik mindaz, ami létezik, semmilyen természet nem lehet az ellentéte, azon kívül, ami nem létezik. Istennek tehát, aki a legfőbb létező, és valamennyiféle létező alkotója, nincs ellentéte a létezők között. Az írás szerint Isten ellenségei, akik nem lényegüknél fogva, hanem fogyatékoságból fordulnak szembe az Ő hatalmával, semmit sem tudnak ártani neki, annál többet maguknak. Az Írás is csak azért nevezi ellenségnek őket, mert szembe akarnak szállni Istennel, s nem azért, mintha kárt tudnának Neki okozni. Isten ugyanis változhatatlan és minden tekintetben romolhatatlan. Így tehát az a fogyatékoságuk, mely Istennel szembefordítja őket, nem Istennek rossz, hanem nekik maguknak, mert megrontja természetük jóságát. Tehát nincs olyan természet, amely Istennek az ellentéte volna, hanem a fogyatékoság, minthogy maga a rossz, az a jónak az ellentéte. De ki tagadná, hogy Isten a legfőbb jó? A fogyatékoság tehát ellentéte Istennek, mint a rossz a jónak. De jó az a természet is, amit fogyatékosá tesz, tehát ellentéte ennek a jónak is. Csakhogy Isten szempontjából pusztán rossz, a fogyatékos természetre nézve azonban ártalmas. Mert Istennek semmiféle rossz nem árthat, annál inkább a változó és romolható létezőknek, melyek mégis jók, mint azt maguk a fogyatékoságaik tanúsítják. Ha ugyanis jók nem volnának, a fogyatékoságok sem árthatnának nekik. Hiszen mivel ártanak nekik, ha nem azzal, hogy megfosztják őket épségüktől, szépségüktől, erényüktől vagy a többi olyan jó tulajdonságtól, amely gyakran megszűnik vagy csökken valamely fogyatékoság miatt. Ha ez nem történik meg, tehát nem foszt meg egy létezőt sem semmiféle jótól, akkor nem ártalmas, tehát nem is fogyatékoság. Mert ha az, nem lehet ártalmatlan. Ebből következik, hogy a fogyatékoság, bár a változhatatlan jóra nem lehet ártalmas, mégis kizárólag jó dolgoknak árthat, mert ahol nem árt, ott nincs is jelen. Ezt úgy is mondhatjuk, hogy a legfőbb jónak nem lehet fogyatékoság, másrészt viszont csak valami jónak lehet. A jó tehát önmagában is létezhet valahol, a rossz sehol, mivel még azok a létezők is, melyek fogyatékosága a rossz akaratból indul ki, amennyiben hibásak, rosszak, mint létezők azonban jók. És amikor egy lény, aki hibázott, büntetés alatt áll, ebben nemcsak az a jó, hogy létezőről van szó, hanem az is, hogy a hiba nem marad büntetlenül, mivel ez így igazságos, és ami igazságos, az feltétlenül jó is. Hiszen mindannyian csak az akaratlagos, és nem a természetünkből fakadó hibákért bűnhődünk. Mert még az olyan hiba is, mely megszokás révén, vagy mert túlzott méreteket öltött, egészen meggyökeresedett bennünk, és már-már természetünk részévé vált, valamikor az akaratból indult ki. Merthogy most az értelemmel bíró természetről beszélek, az értelem pedig képes annak a szellemi fénynek a befogadására, melyben az igazságos világosan megkülönböztethető az igazságtalantól.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

3.3. NIETZSCHE: Így szólott Zarathustra

Zarathustra előljáró beszéde

2. Zarathustra egyedül ereszkedett lefelé a hegyről, és senkivel nem találkozott. Ám ahogy az erdőbe ért, egyszerre csak egy aggastyán állott előtte, aki elhagyta szent kunyhóját, hogy gyökereket gyűjtsön a vadonban. Az aggastyán pedig így szólott Zarathustrához:

„Ismerem ezt a vándort: jó néhány esztendeje járt már ezen az úton. Zarathustrának hívták; de megváltozott.

Akkor hamudat vitted föl a hegyre: csak nem tüzedet akarsz most a völgyekbe vinni? Nem féled-e a gyűjtogató büntetését?

Igen, felismerem Zarathustrát. Tekintete tiszta, és száját nem tölti utálat. Avagy nem úgy lépdel-e, akár a táncos?

Zarathustra átváltozott, Zarathustra gyermekké lett, Zarathustra felébredt: mi dolgod hát az alvók között?

Magányod olyan volt, akár a tenger - tengerként hordozott. Jaj, miért akarsz partra szállni? Jaj, miért akarsz újra magad vonszolni testedet?”

Zarathustra pedig így felelt: „Szeretem az embereket.” „És én”, szólott a szent férfiú, „én vajon miért jöttem a vadonba és a pusztaságba? Nem azért-e tán, mert túlságosan is szerettem az embereket? Most Istent szeretem: az embereket nem. Nekem az ember túlon túl tökéletlen holmi. Csak vesztemet okozná az emberszeretet.”

Zarathustra pedig így felelt: „Szeretet? Mit is beszélek! Ajándékot viszek az embereknek!”

„Semmit ne adj nekik”, szólott a szent férfiú. „Inkább vegyél le róluk valamit, amit együtt hordozhatsz velük - az esik nekik a legjobban: csak aztán jóleszen neked is!

Ha pedig mindenáron adni akarsz, csak alamizsnát adj, azt is csak akkor, ha eleget koldultak érte!”

„Nem”, felelte Zarathustra, „nem adok alamizsnát. Nem vagyok hozzá elég szegény.”

A szent férfiú nevetett Zarathustrán, és így szólott: „Akkor jól ügyeskedj, hogy elfogadják a kincseidet! Nincs bizalmuk a remetékben, és nem hiszik el, hogy ajándékozni jöttünk.

Léptünk zaja, ha utcáikat felveri, túl magányos nekik. És akár ha éjjel felneszelnek ágyukban, mert jár valaki odakint, jóval napkelte előtt, bizony azt kérdezik magukban: ugyan hová tolvajkodik?

Ne menj az emberek közé, maradj az erdőn! Akkor már inkább menj az állatok közé! Legyél olyan, mint én - medve a medvék, madár a madarak között.”

„És mit csinál egy szent az erdőn?” kérdezte Zarathustra.

A szent férfiú pedig így felelt: „Dalokat szerzek, és eléneklem őket, és dalolás közben nevetek, sírok, brummogok is: így dicsérem az Istent.

Énekszóval, brummogva, sírva-nevetve dicsérem az Istent, az én Istenemet. De csak hoztál nekünk ajándékba valamit!”

E szavak hallatán Zarathustra elköszönt a szent férfiútól, és azt mondotta: „Ugyan mit is adhatnék én nektek? Engedj inkább utamra hamar, nehogy még elvegyek tőletek valamit!” - Így aztán elváltak egymástól, az aggastyán meg a férfi, nevetve gyermeki nevetéssel.

Ám amikor Zarathustra magára maradt, így szólott a szívéhez: „Még ilyet! Ez a szent életű aggastyán itt a vadonban még nem is hallott róla, hogy *Isten halott!*”

3. Mikor Zarathustra kijutott az erdőből, és beért a legközelebbi városba, nagy csődületet talált a piactéren: mert híre ment, hogy valami kötél-táncost lehet látni. És Zarathustra így szólott a sokasághoz: *Az embert fölülmúló embert tanítom nektek*. Olyasvalami az ember, amin felül kell kerekedni. Mit tettetek ti, hogy felülkerekedjetek rajta?

Minden eddigi lény alkotott valami önmagán túlmutatót: épp ti volnátok hát apálya ennek a nagy dagálynak, és inkább visszatérnétek az állathoz, semhogy felülkerekedjetek az emberen?

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Mi a majom az ember számára? Nevetség csupán, avagy fájdalmas szégyen. És ugyanaz lesz majd az embert fölülmúló ember számára az ember is: nevetség, avagy fájdalmas szégyen. Megtettétek az utat a féregtől az emberig, és sok minden megmaradt a féregből bennetek. Valaha majmok voltatok, és bizony az ember még ma is majmabb, mint bármelyik majom. De még aki a legbölcsebb köztetek, az is csupán hasadt korcs, növény és kísértet fattya. De vajon arra ösztökéllek-e én benneteket, hogy kísértetek avagy növények legyetek? Íme, én az embert fölülmúló embert tanítom néktek! Az embert fölülmúló ember a földnek értelme. Mondja hát akaratok: az embert fölülmúló ember legyen értelme a földnek! Kérve kérek, testvéreim, *maradjatok hűek a földhöz*, és ne higgyetek azoknak, akik földöntúli reménységgel kecsgetnek benneteket! Méregkeverők azok, akár tudják, akár nem. Az élet megvetője mind, haldokló, és méreggel fertőzött maga is, aki csak nyűg a földnek: vesszenek mind egy szálig!

Valaha az Isten ellen való vétkek volt minden vétkek legnagyobbika, de Isten meghalt, és vele haltak ezek a vétkesek is. Most már a föld ellen való vétkek a legszonyosabb, és az, ha többre tartjátok a kifürkészhetetlennek belsejét, mint értelmét a földnek.

Valaha megvetéssel pillantott a testre a lélek: és akkoriban ez a megvetés volt a legmagasztosabb - soványnak, csenevésznek, éhenkórásznak akarta látni. Azt hitte, így majd elmenekülhet tőle és a földtől.

Ó, az a lélek maga is sovány, csenevész és éhenkórász volt még: önnön kegyetlenségében gyönyörködött az a lélek!

De még ti magatok is, testvéreim, mondjátok csak meg: vajon mit ad tudtul lelketekről a testetek? Avagy nem szegénység és mocsok és hitvány tespedtség-e lelketek?

Bizony mondom néktek, mocsokos folyam az ember. Tenger legyen, aki magába akarja fogadni ezt a mocsokos folyamat, és nem akar bepiszkolódn.

Íme, én az embert fölülmúló embert tanítom néktek: ő az a tenger, őbenne bukhat majd alá hatalmas megvetések.

Mi a legnagyobb, amit megélhettek? Nem más, mint a hatalmas megvetés órája. Az óra, midőn még boldogságotok is utálatra változik, miként utálat lesz eszességetekből és erényetekből is.

Az óra, midőn azt mondjátok: „Mit számít a boldogságom! Mindez szegénység és mocsok és hitvány tespedtség csupán! Pedig boldogságomnak magát a létet kellene igazolnia!”

Az óra, midőn azt mondjátok: „Mit számít az eszességem! Vajon éppúgy óhajtja-e a tudást, akár az oroszán a táplálékot? De szegénység és mocsok és hitvány tespedtség csupán.”

Az óra, midőn azt mondjátok: „Mit számít az erényem! Még egyszer se szabadított rám örjögést. Saját jóm és gonoszom: hogy unom már őket! Mindez szegénység és mocsok és hitvány tespedtség csupán!”

Az óra, midőn azt mondjátok: „Mit számít az igazságosságom! Nem látom, hogy izzás és parázs volnék. Márpedig az igaz ember izzás és parázs!”

Az óra, midőn azt mondjátok: „Mit számít a részvétem! Vajon nem kereszt-e a részvét, melyre felfeszítik azt, aki szereti az embereket? Csakhogy az én részvétem nem megfeszítettés.”

Beszéltetek-e valaha így? Kiáltoztatok-e így valaha is? Ó, bárcsak hallottam volna már, hogy így kiáltoztok!

Nem bűneitek - mértékletességtek kiált az égre, fukarkodástok a bűnnel az, ami égre kiált!

Hol van hát a villám, hogy megkarcoljon benneteket nyelve hegyével? Hol van a téboly, melynek ott kellene lennie bennetek, véretekbe oltva?

Íme, én az embert fölülmúló embert tanítom néktek: ő az a villám, ő az a téboly! Midőn Zarathustra így szólott, felkiáltott valaki a tömegben: „Eleget hallottunk már a kötélhányósról, ideje, hogy láthassuk is!” És a sokaság kinevette Zarathustrát. A kötélhányós pedig azt hitte, őrá értik, amit mondanak, és munkához látott.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

témakör	feladat	maximális pontszám	elért pontszám	témakör maximális pontszáma	témakör pontszáma
A rész: Feleletválasztós kérdéssor	1. feladat	5		20	
	2. feladat	5			
	3. feladat	5			
	4. feladat	5			
B rész: Szövegértelmezés, probléma- meghatározás	1. feladat	10		30	
	2. feladat	10			
	3. feladat	10			
C rész: Esszé		50		50	
ÖSSZESEN		100		100	

_____
javító tanár

Dátum: .....

	pontszáma	programba beírt pontszám
A: Feleletválasztós kérdéssor		
B: Szövegértelmezés, problémameghatározás		
C: Esszé		

_____
javító tanár

_____
jegyző

Dátum: .....

Dátum: .....